

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Σ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

ΕΚΤΥΠΟΥΤΑΙ
ΕΙΣ 20.000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

Εκδιδόμενον τη επιμελεία επιτροπής εκ τών κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζησίου και Ι. Μ. Λαμβέρρη διευθύνοντος.

ΕΠΙ ΤΗ ΚΘ' ΜΑΪΟΥ

Ο ΧΡΗΣΜΟΣ

Κλίνοντες εύλαβώς τὸ γόνυ πρὸ τοῦ μυστικοῦ κε-
ταφίου, δι' οὐ συμβολίζεται τὸ ἱερὸν μνημα τοῦ τε-
υταίου ἡμῶν Αὐτοκράτορος, ἐντὸς τῆς ψυχῆς του
αστος ἄς ζητήσῃ καὶ θὰ εὕρῃ τὴν πάντιμον εἰκόνα
κείνου, ὃν ζῶντα θέλει ἡ ἐθνικὴ παράδοσις καὶ βα-
λεύοντα ἐπὶ τοῦ δούλου Γένους Του καὶ ἐμπνέοντα
αὐτὸ τὴν παρηγορίαν καὶ τὴν ἐγκαρτέρησιν, τὴν
ἰσπιν καὶ τὴν ἐλπίδα.

Ἰδία κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, καθ' ἃς ἀνήτυχος ἡ
ἐθνικὴ ψυχὴ ἀγωνιώδη προβάλλει ἐρωτήματα περὶ τοῦ
μεστώτος, παρ' Ἐκείνου μετ' ἀγάπης ἃς ζητῶμεν
καὶ θὰ λάβωμεν τὸν χρησμόν, ὅστις θα ἐκφυ-
ρόνημα καὶ θὰ στερεώσῃ τὴν ἐπὶ τὸ ἐθνικὸν με-
μετέραν πίστιν.

Προβαλὼν ἑαυτὸν ὡς παράδειγμα τῆς ὑπερτάτης αὐ-
απαρνησίας, θυσιάσας τὰ πάντα διὰ νὰ μὴ ἀπωλέσῃ
οὐδὲν καὶ διὰ τοῦ ἐνδόξου Αὐτοῦ μαρτυρίου ἰδρύσας τὸν
θερὸν θρόνον, πρὸς ὃν ἀποβλέπον τὸ Γένος ἐσώθη ἀπὸ
τῆς ἐκμηδενίσεως, ἣν ἐναμίλλως ἐβυσσοδόμησαν κατ'
αὐτοῦ ἐνθεν μὲν τὸ μῖσος τῆς Δύσεως ἐκείθεν δὲ ὁ ὄγκος
τῆς κατακτήσεως, — ὁ ἥρωας, οὗ τὸ μαρτύριον μνημο-
εύρμεν σήμερον, ἐγένετο ἕκτοτε ὁ ἀστήρ τῶν Μάγων,
πρὸς ὃν ἐστρέφοντο τὰ δακρυσμένα ὄμματα τῶν γε-
μεῶν, ἐρωτῶντα καὶ ἐπικαλούμενα τὸν χρησμόν τῆς
σωτηρίας.

Τὸν χρησμόν εἶδομεν πάντες ἀρχίζοντα νὰ ἐκπλη-
ροῦνται ἡμέραν τινά, καθ' ἣν τὸ Γένος ἐρριψοκινδύνευσε
τὰ πάντα ὑπὲρ τῶν πάντων. Τὴν πραγμάτωσιν τοῦ
χρησμοῦ θὰ ἴδωμεν συντελουμένην ἄλλην τινὰ ἡμέραν,
καθ' ἣν πάλιν τὰ πάντα ὑπὲρ τῶν πάντων θὰ ριψο-
κινδυνεύσωμεν. Ἀλλὰ τῆς κρίσεως ταύτης ἡμέρας
τὴν νίκην οὐχὶ δι' ἐπικλήσεων καὶ δακρύων, ἀλλὰ δι'
ὑπερόχων ἀφωσιώσεων καὶ μεγάλων αποφάσεων δεόν
νὰ παρασκευάσωμεν. Ἐκεῖνος ἔδωκεν ἡμῖν τὸ παρά-
δειγμα, διδάξας ὅτι καὶ ἡ ἥττα ἀκόμη, ὅταν εἶναι ἐν-
δόχος, ἀποβαίνει γονιμωτέρα τῶν ἀδόξων νικῶν.

Ἡ συγκίνησις, ἥτις κατέχει σήμερον πᾶσαν ἑλλη-
νικὴν καρδίαν, εἶναι ἐν βῆμα πρὸς τὴν κολυμβήθραν
τοῦ Σιλωάμ, κατὰ τὴν κρίσιμον ἀκριβῶς ἐποχὴν ταύτην,
καθ' ἣν ὁ ἐξ οὐρανῶν ἀγγελὸς ἐκταράσσει τὸ ὕδωρ αὐτῆς.

Τὸ βῆμα τοῦτο δὲν ὀφείλομεν εἰς τὴν ὑποστήριξιν τῶν
ξένων, οἵτινες ἀπαθεῖς διέρχονται πρὸς τῶν ἡμετέρων
δοκιμασιῶν. Οἱ χίλιοι ζῶντες, πρὸς οὓς ἡλπίσαμεν, οὐδὲν
ἴσχυσαν ἀπέναντι ἐνὸς νεκροῦ, καὶ τοῦ νεκροῦ τούτου ἡ
δύναμις, τοῦ νεκροῦ τούτου τὸ παράδειγμα ὑποστηρίζει
ἤδη τὰ βήματα ἡμῶν καὶ μᾶς φέρει σταθερῶς ὅπου ἡ ὑγεία
καὶ ἡ ἀνάστασις. Εὐλογημένον τὸ ὄνομά σου Κωνσταντίνε.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ τῶν Ἀγίων Πατέρων.

(Ἰωάν. 17, 1, 13)

Κείμενον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐπάρας¹ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν εἶπε· πάτερ ἐλήλυθεν²
ἡ ὥρα· δόξασόν σου τὸν υἱόν, ἵνα καὶ ὁ υἱὸς σου
δοξάσῃ σε,³ καθὼς ἔδωκας αὐτῷ ἐξουσίαν πάσης σαρ-
κός, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκας αὐτῷ δώσῃ αὐτοῖς ζῶν αἰώ-
νιον.⁴ αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γινώσκωσιν
σε τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰη-
σοῦν Χριστὸν. ἐγὼ σε ἐδόξασα ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ ἔργον
ἐτελείωσα, ὃ δέδωκάς μοι, ἵνα ποιήσω. Καὶ νῦν δόξα-
σόν με σύ, πάτερ, παρὰ σεαυτῷ τῇ δόξῃ, ἣ εἶχον πρὸ
τοῦ τὸν κόσμον εἶναι παρὰ σοί. Ἐφάνερωσά σου⁵ τὸ
ὄμμα τοῖς ἀνθρώποις οὓς δέδωκάς μοι ἐκ τοῦ κό-
σμου· σοὶ ἦσαν καὶ ἐμοὶ αὐτοὺς δέδωκας. καὶ τὸν λό-
γον σου τετηρήκασι. νῦν ἔγνωκαν ὅτι πάντα ὅσα
δέδωκάς μοι, παρὰ σοῦ ἐστίν· ὅτι τὰ ῥήματα ἃ δέδω-
κάς μοι δέδωκα αὐτοῖς, καὶ αὐτοὶ ἔλαβον, καὶ
ἔγνωσαν ἀληθῶς ὅτι παρὰ σοῦ ἐξηλθον καὶ ἐπίστευσαν
ὅτι σύ με ἀπέστειλας. Ἐγὼ περὶ αὐτῶν ἐρωτῶ⁶ οὐ
περὶ τοῦ κόσμου ἐρωτῶ, ἀλλὰ περὶ ὧν δέδωκάς μοι.
ὅτι σοὶ εἰσι, καὶ τὰ ἐμὰ πάντα σὰ ἐστί, καὶ τὰ σὰ ἐμὰ·
καὶ δεδόξασμαι⁷ ἐν αὐτοῖς. καὶ οὐκ ἔτι εἰμι ἐν τῷ
κόσμῳ, καὶ οὗτοι ἐν τῷ κόσμῳ εἰσι καὶ ἐγὼ πρὸς σέ
ἐρχομαι. πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί
σου, ὥς δέδωκάς μοι, ἵνα ὧσιν ἐν καθὼς ἡμεῖς.
ὅτε ἦμην μετ' αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἐγὼ ἐτήρουν αὐτοὺς
ἐν τῷ ὀνόματί σου· οὓς δέδωκάς μοι ἐφύλαξα, καὶ
οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀπώλετο εἰ μὴ ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας,
ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῇ. νῦν δὲ πρὸς σέ ἐρχομαι, καὶ
ταῦτα λαλῶ ἐν τῷ κόσμῳ ἵνα ἔχωσιν τὴν χαρὰν τὴν
ἐμὴν πεπληρωμένην ἐν αὐτοῖς.

Σημειώσεις.

1) Ἐπάρας... = Συνήθης τῶν προσευχαμένων στάσις. 2) Ἡ
ὥρα δι' ἣν ὁ Κύριος ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον, ἡ ὥρα τῆς ἐπὶ τοῦ Γολ-
γοθᾶ θυσίας. 3) = Ἀπόδειξον διὰ τῶν κατὰ τὴν σταύρωσιν θαυμά-
σιων, ὅτι εἰμι ὁ Υἱὸς σου καὶ ὅς ἐστιν ἡ πίστις μου καὶ ἡ λατρεία
μου παγιωθῇ ἵνα καὶ Σὺ δοξασθῇς βεβαιωμένων τῶν περὶ Σοῦ λεχ-
θέντων ὑπὸ τοῦ Υἱοῦ Σου.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Ἐκ τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων κεφ. 20, εἰσ. 16—18, 28—37.

Η ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΑ

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐπιχειρεῖ ταξίδιον δι' Ἱεροσό-
λυμα καὶ ἀναχωρεῖ ἀπὸ Τρωάδος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ
ἵνα μὴ χρονοτριβῇ πολὺ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, διότι ἤθελε νὰ εὕρεθῃ
ἐν Ἱερουσαλὴμ, ἐὰν ἦτο δυνατόν, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς
Πεντηκοστῆς, εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μὴ προσεγγίσῃ εἰς τὴν
Ἐφεσον. Βεβαίως διὰ τὸ εἰς Ἱερουσαλὴμ ταξίδιον τὸ δρο-
μολόγιον ἠδύνατο νὰ παραλείψῃ τὸν λιμένα τῆς Ἐφέσου.
Ἐὰν ὅμως ὁ Παῦλος ἤθελεν ἦτο εὐκόλον νὰ παρεκκλίνωσιν
ἀπὸ τῆς διαγεγραμμένης ὁδοῦ διὰ νὰ ἀποδιβάσωσιν αὐτὸν

καὶ ἐκεῖ. Ὁ Ἀπόστολος κατηνύθη εἰς Μίλητον, καὶ ἐκεῖ-
θεν ἔστειλε εἰς Ἐφέσον καὶ προσεκάλεσε πλείον του τοῦ
Πρεσβυτέρους τῆς Ἐφέσου. Οὗτοι προσήλθον, καὶ ἄφ' οὗ
συνήλθον περὶ τὸν Παῦλον, ὁ Παῦλος εἶπεν εἰς αὐτοὺς τὰ
ἐξῆς. — Ἐπαγρυπνεῖτε ἐφ' ὑμᾶς, καὶ ἐπὶ πᾶν τὸ ποίμνιον
τοῦ ὁποῖου τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον κατέστησεν ὑμᾶς ἐπισκό-
πους διὰ τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς ὁποίας ὁ Θεὸς
διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος ἀπέκτησε. Εἰξεύρω ὅτι μετὰ τὴν
ἀναχώρησίν μου λύκοι ἰσχυροὶ θὰ εἰσέλθωσιν εἰς ὑμᾶς, οἱ
ὁποῖοι οὐδόλως θὰ φροντίζωσι περὶ τοῦ ποιμνίου, ἀλλὰ θὰ
καταστρέφωσιν αὐτό. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ μέσου ὑμῶν αὐτῶν
θ' ἀναφανῶσιν ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι θὰ διδάσκωσι πλάνους, διὰ τὴν
προσελκύσασιν μαθητὰς ὀπισθεν αὐτῶν. Δι' ὃ ἔστε ἄγρυπνοι
καὶ προσεκτικοί, καὶ ἐνθυμεσθε ὅτι ἐπὶ τριετίαν δὲν ἔπαυσα
ἡμέραν καὶ νύκτα παρακαλῶν καὶ συμβουλευῶν μετὰ δα-
κρύων ἕνα ἕκαστον ἐξ ὑμῶν ἰδιαιτέρως. Κατὰ τὴν στιγμήν
ταύτην ἐμπιστεύωμαι ὑμᾶς εἰς τὸν Θεόν, καὶ εἰς τὸν λόγον
τῆς χάριτος αὐτοῦ. Ἐχει οὗτος τὴν δύναμιν νὰ οἰκοδομήσῃ,
καὶ νὰ δώσῃ εἰς ὑμᾶς μέρος ἐν τῇ κληρονομίᾳ πάντων ἐκεῖ-
νων, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἤδη ἡγιασμένοι. Δὲν ἐπεθύμησα οὐτε
χρυσὸν οὐτε ἄργυρον, οὐτε ἱματισμὸν οὐδενός, καθὼς εἶναι
γνωστὸν εἰς ὑμᾶς, καὶ διὰ τὴν πορίζωμαι τὰ ἀναγκαῖα καὶ
εἰς ἐμέ καὶ εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι με ἐδοήθησαν, ἐργαζόμενην
ἐγὼ αὐτοὺς διὰ τῶν χειρῶν μου τούτων, καὶ ἐκ τῆς ἐργασίας
ταύτης ἐπὶ ἡμέραν εἰς τὰς ἀνάγκας μου. Ἐδειξα εἰς ὑμᾶς εἰς
πᾶσαν περίστασιν ὅτι οὕτω πρέπει νὰ ἐργάζησθε, καὶ βοη-
θῆτε τοὺς ἀσθενεῖς καὶ ἀδυνάτους, ἐνθυμούμενοι τοὺς λόγους
τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ τοὺς ὁποίους αὐτὸς εἶπεν. Εἶναι
μεγαλύτερα εὐδαιμονία νὰ διδῇ κανεὶς ἢ νὰ λαμβάνῃ. Καὶ
ἄφ' οὗ ἐτελείωσα τὴν παραίνεσιν ταύτην ἔκλινε τὰ γόνατα
αὐτοῦ, καὶ προσηυχήθη ὁμοῦ με πάντας τούτους. Ὁ Ἀπό-
στολος Παῦλος εἶχε προῖδε ὅτι εἶναι ἡ τελευταία φορὰ
κατὰ τὴν ὁποίαν ἔβλεπον αὐτὸν οἱ πρεσβύτεροι τῆς Ἐφέσου,
καὶ εἶπεν εἰς αὐτοὺς τοῦτο. Καὶ οἱ λόγοι λοιπὸν οὗτοι ἦσαν
ἀποχαιρετιστήριοι λόγοι, καὶ εἶδος διαθήκης τοῦ Ἀποστόλου
Παύλου πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἐφέσου. Εἶχεν ἀφοσιωθῇ
εἰς αὐτήν, εἶχεν ἐργασθῇ, εἶχε κλαύσῃ, εἶχεν ὑποφέρει πολλὰ
διὰ τὴν ἀναγεννήσῃ ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ. Ἀλλὰ διὰ τῆς
διαγωγῆς ἐκείνης προορατικῆς δυνάμεως τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ
Ἀποστόλου, διὰ τοῦ ὑπερφυσικοῦ φωτός, τὸ ὁποῖον ἐχορήγει
εἰς αὐτὸν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον προσεῖδε τὰς δοκιμασίας,
αἱ ὁποῖαι θὰ προσέβαλλον τὴν προσφιλεῖς εἰς αὐτὸν Ἐκκλη-
σίαν ταύτην. Ψευδοδιδάσκαλοι ἐρχόμενοι ἔξωθεν διὰ τὴν
ληλητῆσιν τὸ ποίμνιον, ὡς λύκοι ἄγριοι καὶ ἰσχυροί,
τέκνα ἄπιστα, τὰ ὁποῖα ἐμελλον ν' ἀναφανῶσιν ἐν τοῖς
σπλάγχνοις αὐτοῖς τοῦ Χριστιανισμοῦ διὰ τὴν ζημιώσασιν
αὐτὸν σπεύροντες ἐν αὐτῇ τὴν πλάνην. Πρὸ τοιούτου σκοτει-
νοῦ μέλλοντος εὐρεθεῖσα ἡ ψυχὴ τοῦ Μεγάλου Ἀποστόλου
Παύλου ἐξορκίζει τοὺς ποιμένες τῆς ἐν Ἐφέσῃ Ἐκκλησίας
νὰ ἐπαγρυπνῶσι διαρκῶς μετὰ ζήλου, τὸν ὁποῖον ἔχει ὁ
ζηλότυπος, ἐπὶ τοῦ ἐμπειστημένου εἰς αὐτοὺς ποιμνίου.
Νὰ μὴ ὦσιν ὡς οἱ μισθωτοὶ ποιμένες, τοὺς ὁποίους τόσον
ζωηρῶς περιγράφει ὁ Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάν-
νης. Ἀλλ' ὡς ποιμένες, οἵτινες ἔχουσι τὴν κυριότητα ἐπὶ τῶν
προβάτων τὰ ὁποῖα ποιμαίνουσι, καὶ οἵτινες ζημιοῦνται ἐάν
τι τῶν προβάτων τούτων ἀπολεσθῇ. Ὑπέδειξεν εἰς αὐτοὺς
ὅτι ὀφείλουσι νὰ ἐμπνέωνται ἐκ τοῦ ὑποδείγματος καὶ τῶν
μαθημάτων τῶν ἐν τῇ πίστει πατέρων αὐτῶν, καὶ ὡς ὁ
Παῦλος ὀφείλουσι νὰ ἔχωσιν ἀρχὴν ἀπαράβατον, τὴν ἀφιλο-
κέρδειαν, τὴν ἀγρυπνίαν ἐποπτεῖαν, τὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὴν
ἀγάπην. Ὁ γλυκὺς καὶ περήγορος λόγος τοῦ Κυρίου, τὸν
ὁποῖον ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διέσωσεν εἰς ὑμᾶς, εἶναι ἱκανὸς
νὰ ἐμπνέσῃ εἰς πάντας τοὺς ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ

καὶ εἰς πάντας τοὺς πιστοὺς συναισθημάτων εὐγεν-
τῶν ὑπάρχει εἰς ἐκείνους ὁ ὁποῖος δίδει, ἢ εἰς
ὁποῖος λαμβάνει. Φαίνεται ὅτι ἀπαγγέλλων τοὺς λό-
γους ὁ Κύριος ἠθέλησε νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀγάπην
πρὸς τοὺς ἀνθρώπους χωροῦσαν μέχρις ὑπερβολῆς.
Γραπτός χαρὰ βεβαίως θὰ ἐπλήρωσιν τὴν θέαν αὐτοῦ
ὅτε προσέφερεν ἑαυτὸν θυσίαν ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ,
πτωχῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν, τῶν ἐπὶ τῆς γῆς.

ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

ΤΟ ΠΑΡΣΙΜΟ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

(29 Μαΐου 1453)

Σημαίνει ὁ Θεός, σημαίνει ἡ γῆ, σημαίνουν τὰ ἐπουράνια,
σημαίνει καὶ ἡ ἁγία Σοφία, τὸ μέγα μοναστήρι,
με τετρακόσια σήμαντρα καὶ ἐξήντα δυὸ καμπάναις·
κάθε καμπάνα καὶ παπᾶς, κάθε παπᾶς καὶ διάκος.
Νὰ μπουρνεῖς τὸ χερουδικὸ καὶ νᾶβγγ ὁ βασιλέας.
Περὶ στερὰ κατέβηκεν ἀπὸ τὰ μεσουράνια.
«Πάψετε τὸ χερουδικὸ, καὶ ἄς χαμηλώσωμεν τ' ἅγια.
Παπᾶδες πᾶρτε τὰ γιερά, καὶ σείτε κερὰ στυγῆτε,
γιατ' εἶναι θέλημα Θεοῦ ἡ Πόλη νὰ τουρκέσῃ.
Μόν' στείλτε λόγο ἵς τὴν Φραγκιά, νάρτουνε τρία καράβια,
τόνα νὰ πάρῃ τὸ σταυρὸ καὶ τὸ ἄλλο τὸ βαγγέλιο,
τὸ τρίτο τὸ καλύτερο τὴν ἁγία τράπεζά μας,
μὴ μᾶς τὴν πάρουν τὰ σκυλιὰ καὶ μᾶς τὴν μαγαρίσουν.
Ἡ Δέσποινα ταραχτήκε καὶ ἐδάκρυσαν οἱ εἰκόνες.
«Σώπασε, κυρὰ Δέσποινα, μὴν κλαίγης, μὴ δακρύζης,
πάλε με χρόνους, με καιρούς, πάλε δικὰ σας εἶναι!»

ΑΝΔΡΕΙΑ ΚΑΙ ΕΥΣΕΒΕΙΑ

Καὶ ἄλλοτε εἴπομεν: πλάττει λαὸς τις τοὺς θεοὺς
καὶ τοὺς ἥρωας αὐτοῦ κατὰ τὴν ψυχὴν του, κατὰ τὰ
ματὰ καὶ τὰ συναισθήματα αὐτοῦ. Ἐπλάσαν τῆς Ἀ-
λκοῦ καὶ τῆς βορείου καὶ δυτικῆς Εὐρώπης τοὺς θεοὺς
τοὺς ἥρωας τῶν τερατομόρφους αἰμοχαρεῖς ἢ σκυοῦς,
σκαῖα ἦτο καὶ ἡ ψυχὴ αὐτῶν, τὸ τερατῶδες θαυμα-
στὸν καὶ τὸ καλόν, εἰς αἰμοχαρεῖς δὲ ἐδόλυσαν βασιλεῖς.
Ἐλλήνες ἔπλσαν τοὺς θεοὺς αὐτῶν κυρίους μὲν τοῦ
κραταιοῦς, ἀλλ' οὐχὶ ἀδιατρέπτους, ἀλλὰ καμπτοῦ
ὑπὸ τῶν δεινῶν τῶν ἀνθρώπων, εὐμενεῖς, φιλομειδεῖς,
σκομένους οὐχὶ εἰς ἀνθρωποθυσίας, ἀλλ' εἰς προσφορὰς
καρπῶν τῆς γῆς, εἰς ἀνθέων στεφάνους, εἰς καυτὴν λιθάνην
τὸ πολὺ εἰς προβάτου ἢ τράγου ἢ ταύρου θυσίαν. Καὶ
ἥρωες αὐτῶν τοιοῦτοι ἦσαν, οὐχὶ τῆς κτηνώδους μόνον
τικῆς ἰσχύος ἐκράνσεις, εἰκόνες τῆς ἀκόσμου ὕλης τῆς
σεως, ἀλλὰ θεῖας μὲν ἀκλῆς, τὴν ἰσχύν δ' αὐτῶν μετα-
ριζόμενοι εἰς ἀπαλλαγὴν τῆς γῆς ἀπὸ ὀλεθρίων τεράτων
ἀπὸ ἀνθρώπων θηριώδων φειρόντων τὴν γῆν καὶ ἀκ-
καὶ αἵματος πληρούντων αὐτήν· ἥρωες φιλόανθρωποι
καὶ εὐγενεῖς ἀνοίγουσι τοῦ πολιτισμοῦ τὰς ὁδοὺς, αὐτοὶ
καταπολέμουν τῶν πειρατῶν πλέοντες μέχρι τοῦ Εὐξεί-
νους ὁ Ἡρακλῆς, ὡς οἱ Ἀργοναῦται, καὶ μέχρι τῆς θαλά-
τῆς Ἐρυθρᾶς, ὡς ὁ Περσεύς κατὰ τῆς Μεδοῦσης.

Ἀήττητοι εἶναι οὐχὶ μόνον διότι ἀδαμάντινοι
συνδέουσι τοὺς χαλυβδίνους μῦς αὐτῶν καὶ τὰ νεῦρα,
διότι ἡ ψυχὴ αὐτῶν ὑπὲρ τοῦ δικαίου ἐργάζεται, ὑπὲρ
μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων εὐκόσμου τάξεως, πάντες δὲ κα-
πᾶσι τοῖς ὑπὲρ ἀνθρώπων ἄθλοις εἶναι εὐσεβεῖς πρὸς τὸν
ἐπικαλούμενον μὲν τοὺς θεοὺς πρὸ τῶν πράξεων, πρὸς αὐ-
τὸν δ' ἀποτεινόντες εὐχαριστίας μετὰ τὰ κατορθώματα αὐ-
τοῦ. Ἀλκίβουδ' ὁ Πέλοπος ἐπικαλεῖται μὲν τοὺς θεοὺς πρὶν ἐπὶ
κατὰ τοῦ Κιχαριωνίου λέοντος, ἄφ' οὗ δὲ κατέβηκεν αὐ-
τὸν ἱδρυσεν ἐν τῇ Μεγαρικῇ εἰς τοὺς περὶ τὴν τῆς θεοῦ
τοῦ Ἀρτεμιν τὴν Ἀγροτέρων καὶ τὸν Ἀγρατῶν Ἀπόλλωνος
θυσίας αἰγῶν καὶ λιθάνων προσήνεγκεν ἐπὶ τοῦ βοῦς

ἠθελε καταβάλλῃ τὴν Μέδουσαν ὁ Περσεύς, ἀν μὴ ἦτο
εὐχὴ; Οἱ θεοὶ πάντες βοηθοῦσι τὸν σεμνὸν ἥρωα, καὶ
ἐδάνει ἀπὸ τὰς Γραίας θυγατέρας τοῦ Φόρκυος καὶ τῆς
τοῦ καὶ ἀδελφᾶς τῶν Γοργόνων τὴν κυνὴν (περικεφα-
αν), δι' ἧς καθίστατο ἀφανής, περὶ τὰ πέδιλα καὶ τὸν
μάτινον σάκκον (κίβησιν), ἐνθα ἤθελε θέσῃ τὴν ἀποκο-
μένην τῆς Μεδοῦσης κεφαλὴν. Καὶ πάλιν δὲ οἱ θεοὶ
εἰσπνέουσι αὐτῷ χρυσὴν δρεπανοειδῆ μάχαιραν (ἀρπην)
καὶ δώσῃ εἰς αὐτὸν ὁ Ἑρμῆς, κάτοπτρον οἱ ἄλλοι θεοὶ καὶ
Ἀθηνᾶ παρ' αὐτῷ ἰσταμένη ὁδηγεῖ τὴν χεῖρα ἀσφαλῶς
τὴν ἀποτομὴν τῆς κεφαλῆς τῆς Γοργόνος.

Ἡ εὐσεβεία ἢ ἀπεργαζομένη θεῖαν τὴν ψυχὴν εἶναι ἡ
αἰτία τῆς νίκης, οὐχὶ τὰ ὅπλα μόνον τὰ κράτιστα, τῶν
ἐκτιωτῶν ἢ πληθὺς καὶ ἡ περὶ αὐτὰ ἀσκήσις. Οἱ Ἀργεῖοι
ἐκ τῆς ἀπαύστως σχεδὸν ἐπολέμου πρὸς τοὺς Σπαρτιάτας,
προφυλάσσονται ἀπὸ ἐπιθέσεως ἀπροσδοκήτου, κατήρ-
ταν μόνιμον στρατὸν ἐκ χιλίων λογάδων καὶ ἀρχηγῶν
ὧν ἔταξαν τὸν Βρύαντα. Ἀλλ' οὗτος τοιαύτης δυνάμεως
ὄψεως ἡγεμὼν ἀπὸ πολίτου χρηστοῦ καὶ ἀνδρείου εἰς
ἱλαστον ἀπέβη σπαθοφόρον, εἰς αὐθάδη ὕβριστὴν τοῦ
Κου, καθ' ἑκάστην ἐγκληματοῦντα, ἕως ὅτου ἀρπάσας
ἤσχυνε παρβένον ὁδηγουμένην εἰς γάμον. Ἡ κόρη τὴν
τα κοιμηθέντα ἐτύφλωσεν αὐτὸν καὶ κατέφυγε πρὸς τὸν
Κου. Οἱ χίλιοι, οἱ ἄνδρες, θέλουσι νὰ τιμωρήσωσι τὴν
τὴν ἐκδικήσαντα τὴν τιμὴν τῆς, ἀλλ' ὁ δῆμος ὑπε-
πίζει αὐτήν, σύρραξις ἐπέρχεται καὶ οἱ δημόται οἱ κά-
τα ὥπλισμένοι, οἱ κακῶς διωργανωμένοι κατέβαλον καὶ
νεύσαν πάντας τοὺς τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ, τοὺς ἀσεβεῖς,
καὶ ἐκείνοι εἶχον ἀπωλέσῃ τὴν ἑαυτῶν ἀρετὴν.
Ἀς λάβωμεν καὶ ἄλλο παράδειγμα ἐκ τοῦ αὐτοῦ Ἀργεῖους·
ἐκ τῆς ὁδοῦ ἡ Ἀναξανδρίδου νικήσας τοὺς Ἀργεῖους κατέ-
σε τοὺς ἐξ αὐτῶν καταφυγόντας εἰς ἄλσος ἱερὸν καὶ
ἔλθε κατὰ τοῦ Ἀργεῖους ἐλπίζων νὰ καταλάβῃ αὐτὸ ἀν-
ἔρημον. Ἀλλ' ἐκεῖ ὁ ἀνὴρ, ὅστις θ' ἀποθάνῃ παρὰ φρὼν
ὅσα ἡσέθησεν, εὖρε πρὸ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως τεταγμέ-
τας γυναῖκας, ἀλλ' οὐχὶ ποιήτρια ἢ εὐσεβὴς Τελέσιλλα ὁδηγεῖ
τάς. Καὶ ὁ Κλεομένης ὁ ἀγέρωχος καὶ οἱ ἀήττητοι
αρτίζται τραύματα λαβόντες ἀπῆλθον κατησχυμένοι,
τὸ Ἀργεῖος ἐσώθη.

ΠΟΘΗΚΑΙ ΠΑΤΡΟΣ ΚΑΙ ΠΟΙΜΕΝΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΤΟΥ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΑΔΕΛΦΟΥΣ

Ἡ ἠθικὴ ὑποχρέωσις, ὅπως διὰ νέας πνοῆς καὶ νέας ζωῆς
γονήσωμεν ὅλους τοὺς παρ' ἡμῖν θεμούς καὶ μορφωθῶ-
καὶ ὁργανωθῶμεν εἰς ἀκμαίαν καὶ ζῶσαν κοινωνίαν, κα-
τὰ ἀδυσώπητος ὑπάρξεως ἀπαιτήσεις καὶ ἀνάγκη· καὶ ἡ
κίτησις αὕτη καὶ ἀνάγκη ἐπὶ ποινῇ θανάτου καλεῖ πάν-
τας ὑμᾶς ν' ἀναπτύξωμεν πρῶτον ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν γό-
νον εἰς ἔργα ἀληθινοῦ χριστιανικοῦ βίου, δεύτερον νὰ
φύσωμεν παιδευτικὸν σύστημα, προωρισμένον νὰ δώσῃ
νὰ τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν σθένος εἰς τὸ Γένος μας,
τρίτον ν' ἀναπτύξωμεν τὴν κοινωνικὴν ἐκείνην καὶ ἐθνι-
ἀλληλεγγύην, ἥτις καθιστᾷ εὖρωστον οἰκονομικῶς τὴν
κοινωνίαν καὶ ἀνακουφίζει τὰ ἀτυχήματα τῶν βιοπαλαιστι-
συντριμμάτων. Περὶ ἐκάστων δὲ τούτων ἀνάγκη νὰ λα-
βῶ ὀλίγα.

Καὶ πρῶτον ἵνα τοιαύτη ἀκμαία καὶ ζῶσα διαμορφωθῇ
ἡμῖν κοινωνία, ἀνάγκη νὰ ἐμφυσήσωμεν ζωογόνον

τοῦ νέου Μητροπολίτου Σμύρνης παν. κ. Χρυσόστομου.

πνεῦμα εἰς τοὺς θρησκευτικούς καὶ ἐκκλησιαστικούς ἡμῶν
θεσμούς, οἵτινες διὰ τὰς καιρικὰς καὶ γνωστὰς τοῖς πᾶσιν
ιστορικὰς περιστάσεις, δι' ὧν διήλθε τὸ Γένος μας, κατήν-
τησαν ἐν τισὶ σημείοις ἄγονοι καὶ ξηροὶ τύποι. Ἀνάγκη εἰς
πάντας τοὺς χριστιανικούς ἡμῶν ναοὺς ἀπὸ τοῦ ἀμβωνος,
νὰ κατέρχεται συμφώνως πρὸς τὰς μεγάλας παραδόσεις μας
ἀδιάκοπον καὶ ὑπεράφθονον τὸ ρεῦμα τῆς ὀρθοδόξου χρι-
στιανικῆς διδασκαλίας καὶ εὐσεβείας.

Ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία, ἀν δὲν θέλῃ ν' ἀρνηθῇ τὴν ἱστο-
ρικὴν, τὴν μεγάλην καὶ ἐνδοξὴν ἀποστολήν της, ὀφείλει ἐπὶ
πᾶσι ν' ἀναλάβῃ τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως κατὰ πάντων
ἐκείνων ὅσοι δὲν ἐννοοῦσι ν' ἀφήσωσιν ἀνεπηρέαστον τὴν ὀρ-
θόδοξον συνείδησιν τῶν τέκνων της, εἴτε οἱ πολέμιοι οὗτοι
ἐλλοχεύουσιν ἐν τοῖς ἡμετέροις σπλάγχνοις εἴτε κείνται
ἐξω καὶ μακρὰν τῆς Ἐκκλησίας· ἀνάγκη νὰ εἶναι ἐνδεδυ-
μένη τὴν πανοπλίαν τῆς πίστεως κατὰ τῶν καιροφυλακούν-
των ἐξωθεν τῆς μάνδρας τοῦ Κυρίου, ὅσοι ἐκβιάζουσι καὶ
ἐπιζητοῦσι ν' ἀναβαίνωσιν ἀλλαχόθεν καὶ εἰσπηδῶσιν ἐκεῖ
ὅπου τὰ ὑγιαίνοντα πρόβατα ἀναπαύονται ἐν τῇ πίστει, ἐν
τῇ ἀγάπῃ καὶ τῇ ἐλπίδι. Πεισιμένοι ἡμεῖς ὅτι μόνον κα-
τέχομεν ἀκεραίαν καὶ ἀρτίαν τὴν παρακαταθήκην τῆς ἀλη-
θοῦς πίστεως, καὶ ἐξάγοντες τῆς πεποιθήσεως ἡμῶν ταύ-
της τὰ λογικὰ συμπεράσματα, οὐδενὶ θέλομεν ἐπιτρέψῃ ποτε
νὰ ἀποσπάσῃ πνευματικὸν ἡμῶν τέκνον ἀπὸ τῶν ἀγκαλῶν
τῆς ἀληθείας.

Σεβόμενοι δὲ ἡμεῖς πρῶτοι τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις
καὶ ὁμολογίας πάντων τῶν ἄλλων χριστιανῶν, ἄλλων Ἐκ-
κλησιῶν, δὲν θέλομεν ποτε ἀνεχθῇ καὶ ἐπιτρέψῃ προσηλυ-
τισμὸν καὶ ἄλλας ἡκίστα χριστιανικὰς ἐνεργείας προπαγαν-
διστῶν, μηδὲν κοινὸν ἐχόντων καὶ πρὸς τὸν τόπον τοῦτον τὸν
ὁθωμανικὸν καὶ πρὸς τὴν Ἀνατολικὴν ἡμῶν Ἐκκλησίαν·
καὶ ἐπὶ πᾶσι μὴ περιορίζοντες ἐντὸς τῶν στενῶν ὁρίων μιᾶς
παλάμης τὴν ἀπέραντον ἔκτασιν καὶ ἱερότητα τῆς ἀποστο-
λῆς μας, θέλομεν τανύσῃ τὰς πτέρυγας μας πρὸς ὅσον τὸ
δυνατὸν ὑψηλοτέρως ὀρίζοντας χριστιανικῆς ἀλληλεγγύης
καὶ καλλιέργειας φιλικῶν καὶ ἀδελφικῶν δεσμῶν μετὰ τῶν
θρησκευτικῶν ἀρχηγῶν τῶν ἄλλων χριστιανικῶν Ἐκκλη-
σιῶν, ἐμπνεόμενοι ἀείποτε ἐκ τῆς ἀγνότητος τῶν θρησκευ-
τικῶν ἡμῶν παραδόσεων καὶ προσπαθοῦντες νὰ ἐπαναφέρω-
μεν καὶ συνεχίσωμεν αὐτάς καὶ ἐν ταῖς ταπειναῖς ἡμέραις
τῆς ἡμετέρας ποιμαντορίας.

Ὡς πρὸς τὴν παιδείαν τῶν τέκνων τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ
μας ὀφείλομεν σοβαρώτατα νὰ σκεφθῶμεν πῶς θέλομεν κα-
ταπαύσῃ τὸ ρεῦμα τὸ πικρὸν τῶν παλαιῶν τῶν ἐθνικῶν
Σχολῶν ἀγινόμενοι τὰ πάντα τοῖς πᾶσιν ἵνα πάντως τινὰς
σώσωμεν καὶ αἰσθανόμενοι βαθύτατα τὴν ἡν ἔχομεν ὑπο-
χρέωσιν ὅχι μόνον τῆς ἰδρύσεως νέων Σχολῶν ἐμπορικῶν,
σχολῶν Γλωσσῶν, βιομηχανικῶν καὶ τεχνικῶν, ἀλλὰ καὶ
τῆς μεγίστης καὶ ἀδιακόπου φροντίδος καὶ μερίμνης, ἣν πρέ-
πει νὰ λάβωμεν ὅπως ἡ ὅλη ἡμῶν παιδεία θεμελιωθῇ ἐπὶ
ὅλων ἐκείνων τῶν ἐπιστημονικῶν δεδομένων, τὰ ὁποῖα ἡ
νεωτέρα κοινωνιολογία καὶ ἡ σημερινὴ παιδαγωγικὴ ἀνέ-
γραψαν ὡς βάσεις τῆς νέας παιδείας καὶ ἀγωγῆς. Δὲν
ἀρκεῖ πλέον ἡ συσσώρευσις γνώσεων ἐν τῇ κεφαλῇ καὶ ἡ
μονομερὴς ἀνάπτυξις τῶν νέων. Σήμερον ἡ βιοπάλη τῆς
ζωῆς διεξάγεται εἰς τὰς νεωτέρας κοινωνίας ἀκατάπαυστος
καὶ λυσσαλέα ὑπὸ μυρίας μορφᾶς μέχρις ἀπανιγμοῦ δυστυ-
χῶς μεγάλων ἰδανικῶν καὶ μέχρι διαφθορᾶς τῶν νόμων τῆς
ἠθικῆς. Αἰταιεῖται νὰ μορφώσωμεν ἄνδρας τῆς νέας ἐπο-
χῆς με δρᾶσιν καὶ με χαρακτῆρα. Ἀντικείμενον μορφώσεως
ἐν ταῖς σχολαῖς μας τοῦ λοιποῦ δὲν πρέπει νὰ εἶναι μόνον
τὸ γινῶναι καὶ τὸ εἰδέναι. Παραλλήλως πρὸς τοῦτο δεόν νὰ

τεθῆ καὶ τὸ βούλεσθαι καὶ ἐνθουσιᾶν. Δὲν ἀρκεῖ νὰ γνωρίζη τις πολλὰ· δύναται νὰ γνωρίζη ὀλιγώτερα, ἀλλὰ νὰ ἔχη ἐν ἑαυτῷ δύναμιν θελήσεως, δύναμιν χαρακτηῖρος, δύναμιν ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἥθους ἀκτινοβόλου. Οὕτω μόνον οἱ Ἕλλη- νες ἡμεῖς καὶ συνταγματικοὶ πολῖται τῆς πανορθωμανικῆς μας πατρίδος θέλομεν χωρήσῃ καὶ τεθῆ εἰς τὴν πρωτοπο- ρείαν τῶν ἄλλων συνοίκων ἀδελφῶν λαῶν πρὸς δόξαν καὶ ἀκμὴν τῆς παλαιᾶς ταύτης γῆς καὶ πατρίδος, ἧς τὴν ἱστο- ρίαν ἰδίᾳ δὲ τὴν Βυζαντινὴν, καὶ ἰδιαίτατα τὴν ἀπὸ τῆς ἀλώσεως καὶ ἐφεξῆς θέλομεν ἐν ταῖς σχολαῖς νὰ καταστήσωσι οἱ ἡμέτεροι διδάσκαλοι καὶ νέοι ὅλως ἰδιαίτερον πνευματικῆς τροφῆς καὶ συστηματικῆς μελέτης καὶ σπουδῆς ἀντικείμενον καὶ ἐντρυφήμα, διότι μόνον ἡ βαθεῖα γνῶσις τῆς περιόδου ταύτης τοῦ ἱστορικοῦ βίου τοῦ ἔθνους ἡμῶν θέλει διαγράψῃ καὶ φωτίσῃ τὰς μεγάλας γραμμὰς τῆς τε παρούσης καὶ τῆς μελλούσης σταδιοδρομίας τῆς φυλῆς μας.

Ἀλλὰ πρὸς τῇ πνευματικῇ ταύτῃ ἀνάγκῃ νὰ βαίνει πα- ράλληλος καὶ ἡ σωματικὴ ἡμῶν ἐκείνη διάπλασις, ἥτις θὰ δώσῃ εἰς τὸ Γένος μας ὥραϊα καὶ πλαστικὰ σώματα με χα- λυβδίνους ἥρακλείους μυῶνας καὶ βραχιόνας τοῦ Σαμψών. Εἰς χρόνους καθ' οὓς αἱ ἐπιδημίαι δηλητηριάζουσιν ἀεν- νάως τὰς ἀνθρωπίνους γενεάς, καὶ αἱ κληρονομικαὶ διαθέ- σεις μεταγγίζουσιν εἰς τὰ τέκνα, τῶν γονέων τὰς ἐλλείψεις· ἐν ἡμέραις, καθ' ἃς ὁ ἀνθρώπινος ὁργανισμὸς ὡς ἐκ τῆς ση- μερινῆς διαίτης καθίσταται ὁλονὲν μεγαλύτερον ἐργαστή- ριον μολυσμοῦ ἐκ τοῦ ὁποῦ αὐτομολύνεται ὁ ἴδιος, καὶ ἡ διανοητικὴ ὑπερφόρτωσις εἶναι ἀναπόφευκτος κλῆρος τοῦ νέου βιοπαλαιστοῦ, ὀφείλομεν ἀπαραιτήτως ν' ἀντιτάξωμεν τὴν φυσικὴν ζωὴν μετὰ τὰς ἀθῶας τῆς παιδείας καὶ σωμαστικῆς καὶ τὰς ἀκαταπαύστους γυμνασίας ἐν τῷ καθαρῷ καὶ ζφο- γόνῳ ἀέρι καὶ τῷ ἡλιακῷ φωτί, ὡς ἀντιστάθμισμα τρόπον τινὰ τῶν ποικίλων τούτων κινδύνων καὶ κακῶν. Ἔργον μέγα ἂς γνωρίζῃ ὅτι ἐπιτελεῖ, ὅστις ἐμπνέει εἰς τὰ τέκνα τοῦ Γένους μας τὴν ἀγάπην τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ ἀναπεπταμέ- νου ἀέρος καὶ τοῦ ἐλευθέρου φωτός, τὸν ἔρωτα εἰς τὴν ρυθ- μικὴν κίνησιν καὶ εἰς τὴν γυμναστικὴν, τὴν λατρείαν εἰς τὰ δάση καὶ τὰ ἄνθη, τὰ ὅποια ἡ ἀγαθοδοτὶς δεξιὰ τοῦ Θεοῦ ἐδημιούργησε διὰ τὴν σωματικὴν καὶ ἠθικὴν ἐπίρρω- σιν καὶ ἀναζωογόνησιν τοῦ ἀνθρώπου. Ἀκριβῶς δὲ ἡ φυσικὴ αὕτη ζωὴ θὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰς θλιβεράς ἐκείνας συ- νηθείας, ὅσας ἀποκτῶσιν οἱ ἀνθρωποὶ, οἵτινες ζῶσι νόθον καὶ ψευδῆ βίον. Θὰ παύσωσιν ὄντως αἱ κακίαι, αἵτινες λυμαί- νονται τὰς κοινωνίας καὶ μεταβάλλουσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς διανοητικὰ ἐρείπια ἢ εἰς θηρία κακουργοῦντα. Ἄν δὲ ὡς οὐδαμῶς ἀμφιβάλλομεν ἡ ἡμετέρα Κοινωνία τεθῇ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἐν ἣ εὐρηνται αἱ εὖρωστοι καὶ ὑγιεῖς κοινωνίαι, αὐτο- μάτως θὰ ἴδωμεν ν' ἀναπηδῶσι καὶ παρ' ἡμῖν καὶ νὰ ἔρ- χωνται εἰς τὸ φῶς τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο τὰ ἐργατικά καὶ μαθητικά ἐκείνα συσσίτια, τὰ ἄσυλα τῶν ὀρφανῶν, τὰ ἄ- συλα τῶν κορασίων τῆς ὑπηρεσίας, τὰ ἄσυλα τῶν μητέρων, τὰ γαλακτοπωλεῖα τῶν βρεφῶν, τὰ ταξείδια τῶν ἀδυνά- των μαθητῶν καὶ παμποίκιλοι ἄλλοι σύλλογοι καὶ σωμα- τεῖα, καρποὶ τοῦ νεωτέρου χριστιανικοῦ καὶ ἐξανθρωπιστι- κοῦ πνεύματος, σκοποῦντα τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ὑγείας, τῆς ὥραιότητος καὶ τῆς ἀντοχῆς εἰς τοὺς νέους καὶ τὰς νέας, θὰ ἴδωμεν τὴν ἐμφάνισιν συλλόγων προνοίας, δι' ὧν ἀνα- κουφίζεται ὁ πτωχὸς ἀνθρώπος χωρὶς νὰ τείνῃ χεῖρα ἐπαί- τιδα εἰς τὴν ἐλεημοσύνην. Διότι πρέπει νὰ εἴπω τοῦτο με- γαλοφώνως, τὸ παλαιὸν σύστημα τῆς παροχῆς ἐλεημοσύνης εἰς τοὺς πτωχοὺς εἶναι ἔωλος καὶ ἐσκωριασμένη συμπάθεια, ἡ ὁποία μόνον τὴν ἐπαγγελματικὴν ἐπαίτιαν εὖνοε καὶ ἀνάπτυσσε.

Ὁ ἀνθρώπος τῆς σημερινῆς γενεᾶς πρέπει νὰ μάθῃ ἀκουφίζεσθαι ἐξ ἑαυτοῦ διὰ τῆς συναδελφώσεως καὶ ἀλλη- γύης, αἵτινες παρέχουσιν εἰς τὸν προσεταιριζόμενον ἀσθενῆ, νοσηλείαν καὶ τροφήν, καὶ εἰς τὰ τέκνα του σίαν καὶ προστασίαν, ὅταν τυχῇ ὑπὸ τὸ πλῆγμα τοῦ τινὸς δυστυχήματος. Πέριξ τούτου ὀφείλει νὰ θέσῃ τοῦ ὁ ἐργάτης καὶ βιοπαλαιστῆς διὰ τῆς ἀλληλεγγύης συναδέλφων τοῦ δικτυοῦ ἀσφαλιστικὸν τοιοῦτον, ὃς προστατεύῃ αὐτὸν καὶ τὸν ἀνακουφίξῃ εἰς τὰς ἐκτὸς ἀνάγκας τοῦ αὐτοῦ εἶναι ἡ ἀληθὴς ἐλεημοσύνη καὶ ἡ φιλανθρωπία, ἣν εἰς οὐδένα ἄλλον χρεωστεῖ ὁ ἀν- τὶ παρὰ μόνον εἰς ἑαυτόν.

ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Μία γνώμη καθ' ἑβδομάδα.

Τὸ Ἑλλ. ἔθνος ἔχει τι ἀριστοκρατικόν· νομίζει πᾶν ὅτι κέκτηται, τὴν γῆν του, τοὺς ἀγῶνάς του, τὰς τὰς του, τὸν προορισμὸν του, τὰ δικαιώματά του. Ἀπαιτεῖ διὰ τοῦτο· ἐγεννήθη ἀριστοκρατικόν· ἡ καταγε- ννημένη τοιαύτη· πάντοτε κατεῖχεν εἰς τὸν κόσμον θέσιν ἐκ κράτους καὶ ὀλίγα τεμάχια δευτερεύοντα τοῦ κλέους του· χουσι τὴν πρώτην θέσιν ἐν τῷ πεπολιτισμένῳ κόσμῳ χρησιμεύουσιν ὡς μαγνήτης τῶν πεπολιτισμένων, τῶν σιῶν, μᾶλλον εἰπεῖν, τοῦ πολιτισμοῦ Εὐρωπαϊκῶν.

Ἐπαμ. Δελνηγεώργη

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Δωρεαὶ ὑπὲρ τῶν «Πατρίων».

Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Εὐρυτανίας κ. Σεραφεῖμ ἀπέστειλε ταμεῖα ὑπὲρ τῆς ἐκδόσεως τῶν «Πατρίων» δρ. 25.

Ἡ κυρία Κατίνα Οἰκονόμου (Ἀθηνῶν) δρ. 10.

Ὁ κ. Γ. Ν. Παπαϊωάννου (Χόρσεφς) δρ. 1.

Ὁ Μορφ. Σύλλογος Κόζικας δρ. 2.

Ὁ Ἑλλ. Σύλλογος Ὀμηρος Βηρυτοῦ δρ. 20.

Οἱ μαθηταὶ τῆς σχολῆς Ἀδύσσης δρ. 4.20.

Τῇ εὐγενεῖ μερίμνῃ τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Διδασκ. Σ. Κλεοβούλου οἱ κ. κ. Φίλιππος Γ. Φιλίππου γρόσια 20, Δ. Ἀμυράντου γρ. 40, Ἀνώνυμος γρ. 20, Ἀλέξ. Καραγιάν 20, Σ. Κ. Χ. Παρασκευᾶς γρ. 20, Ἀνώ υμος γρ. 5, Γ. Μ. γρ. 20, Γ. Θ. Γεωργιάδης γρ. 10, Ἑλένη Ἀντωναρᾶ γρ. 5, ναγῆς Κ. Χ. Παρασκευᾶ γρ. 10, Ἀνώνυμος γρ. 20, Σάββ. λίδης γρ. 10, Χρυσόστομος γρ. 20 καὶ Ἀδελφοὶ Παπαϊωάν 10· ἧτοι ἐν ὅλῳ γρ. 230.

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Δ. Δ. Περαιᾶ, Κ. Α. Χανῆα. Διὰ τῆς γνωστῆς ἐκείνης ἡ πληροῦται ἡ παλαιὰ ὑμῶν ὑπόδεξις, ὅπως εἰς μαθητὴν δοθῶσιν ἐν ἡ δύο φύλλα, τοῦτο μὲν πρὸς ἀνάγνωσιν, δὲ πρὸς κεντρίσμον τῆς ἐπιθυμίας ἀποκτήσεως καὶ ἄλλων. Ἡ θεωρούμενη τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐφοδιάζωμεν ἀπὸ εἰς ἄκρον τὴν μαθητιῶσαν γενεάν διὰ τακτικῆς ἀποστολῆς, καὶ ἡ ἐκτακτος αὕτη, ἧς ἡ ἐπιτυχία ἀπieroῦται εἰς τοὺς κ. θηγητάς καὶ διδασκάλους, προπαρασκευάσῃ τὴν πραγμάτω- ἑλπίδος ἡμῶν.—Κ. Ν. Σμύρνην. Εἶναι χρησιμῶς αὐτὸν δὲ νὰ γράφωνται δύο λέξεις σχετικαὶ ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ ὅπου ἐπιταγῶν.—Ν. Χρ. Μεσολόγγιον. Ἐπὶ ἐννέα διὰ ἔτη οὐδέποτε συνέβη τοιοῦτον ἢ παρόμοιον τι. Ὅσκις ἐστὶν αὐτὸ ἐλάβομεν.